

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Calamaro invoca a los espíritus del tango en el Palau de la Música

► El argentino exhibió su cara más esencial y recogida acompañado por un trío

DAVID MORÁN
BARCELONA

Atrás quedaron los años de desconcierto y de cejas alzadas para recibir sus conciertos. En sus últimas visitas, Andrés Calamaro ya demostró que puede batirse el cobre con sus demonios y dejarlos atrás a fuerza de músculo y electricidad garbosa, pero el martes tocaba volantazo y nuevo vuelco al guión. Si nos pusiéramos cursis podríamos hablar de un recital íntimo, pero a lo que se vio anoche le encaja mejor otra palabra: esencial. O, dicho de otro modo, la esencia desnuda del artista antaño maldito, restaurada como un fresco minimalista y servida con teclado, contrabajo y percusiones.

La cita, es cierto, se enmarcaba en el Festival de Guitarra de Barcelona, pero el tono de la noche lo marcaba el reciente «Romaphonic Sessions», así que las seis cuerdas brillaron ayer por su ausencia y el argentino, gafas de sol caladas y ocasionales apuntes de armónica y melódica, pudo escorarse un poco más hacia su adorado Dylan, etapa crooner crepuscular. Su voz sigue llena de grietas y de baches y derrapó de lo lindo con «Ok Perdón» y «Soy tuyo», pero esa nueva piel cosida al tango y a los delicados arreglos del piano añade nuevos matices expresivos y refuerza el poso melancólico y los mimbres ajados de «Estadio Azteca» y «Crímenes perfectos», «Flaca» o «Paloma». Fueron estos algunos de los momentos álgidos de una noche en el que Calamaro se arrimó sin disimulo al tango para picotear de repertorios ajenos, ahondar en la leyenda de

Gardel (cayeron «El día que me quieras» y «Soledad»), echar mano de Chico Novarro con «Algo contigo» y lucirse con «Garúa», de Aníbal Troilo.

«Prácticamente toqué en todas partes aquí. Sólo me faltó el Bagdad», bromeó al poco de salir al escenario un Calamaro que, pese a todo y por mucho que cambien sus canciones, sigue siendo el mismo de siempre. El bohemio y el cantante, sí, pero también el de los monólogos que avanzan haciendo eses y el de la incontinencia verbal. Así, se acordó de Muhammad Ali y le acabó calzando una colleja a Paul McCartney y su «jurassic pop»; empezó a tirar del hilo taurino con «Media verónica» y acabó hablando de los contenedores quemados de Gràcia, de tribus y de la Re-

Andrés Calamaro, el martes en el Palau de la Música

INÉS BAUCELLS

pública como solución a todos los problemas -«el agua y la luz se pagan solos», ironizó-; y, por si no quedaba claro que había venido a enarbolar la bandera de la tauromaquia, se despidió desde el tendido con «El tercio de los

sueños».

Por el camino quedaron más de dos horas de mano a mano con los espíritus del tango, canciones para enmarcar como «La copa rota» y «Algunos hombres buenos», tonelada de aplausos e

MÚSICA

Andrés Calamaro, l'emoció en la imperfecció

Crítica

X.C.
BARCELONA

Andrés Calamaro
PALAU DE LA MÚSICA 7 DE JUNY

Andrés Calamaro surt a l'escenari entre l'ovació del públic que omple el Palau de la Música. Cantant *La libertad* acompanyat d'un trio que esborra la influència de Bob Dylan. Aquí manaran les maneres del jazz i el tango, com passa al disc *Romaphonic Sessions 3* (2016). Tot seguit sona *Estadio Azteca* i la platea respon com un cor que també s'inflama amb el bolero *Algo contigo*. Ha fet un parell de galls clamorosos, potser perquè té la veu freda, i segueix fidel a una afinitat diguem-ne desmanegada que en algunes cançons funciona com a recurs expressiu. És un Calamaro convertit en intèrpret de la vulnerabilitat que es mou com un boxejador insegur o com un torero indecís.

El pianista Germán Wiedemer, el contrabaixista Toño Miguel i el percussionista Martín Bruhn toquen a un nivell altíssim i el millor Calamaro brilla en el tango *Garúa* d'Aníbal Troilo i enllaçant *7 segundos* de Los Rodríguez amb un monument de Gardel, *El día que me quieras*. Ja té la veu més a to i la connexió amb el públic sembla indestructible quan canta *La copa rota*, *Algunos hombres buenos* i *Tuyo siempre*. Tornen els galls, però tant li fa, perquè a aquestes altures de concert el més emocionant són els "oe, oe, oe, Andrés" que canta el públic convertit en cor futbolístic.

El Palau es posa dret amb *Flaca* i *Paloma*. En els bisos recorda els orígens del "rock d'autor argentí" amb *Nueva zamba para mi tierra*, sabineja a *El tercio de los sueños* i interpreta *Los aviones* i *Cuando te conocí* com si enyorés els dies d'Honestidad brutal. És un Calamaro fràgil, imperfecte, a vegades tronat i superat per afinacions impossibles, però manté intacta la capacitat d'emozionar. ■

Andrés Calamaro al Palau de la Música dimarts, JORDI CALVERA

► 9 Junio, 2016

Concerts

Dijous 9 Isaac Ulam. Personatge que marca la seva pròpia trajectòria, aquest artista a mig camí del folk i del rock presenta el seu quart treball, <i>Ratpenat</i>. Sala Apolo 2. 21 hores (10 euros). Divendres 10 Os Mutantes. Banda mítica del Brasil, on va ser la cara menys coneguda del moviment del tropicalisme, vist des de la psicodèlia i també de la barreja. Porten nou disc: <i>Fool Metal Jack</i>. Sala Apolo. 21 hores (25 euros).	Javieria Mena. El pop electrònic més divertit, encertat i juganer arriba des de Xile de la mà d'aquesta vocalista cada vegada més assídua dels escenaris catalans. Sala Apolo 2. 20.45 hores (entre 15 i 18 euros). Seward. Banda que mai no ha volgut transitar per canons o tendències preestablertes i que sempre ha retorçat el seu rock a la recerca de noves sonoritats. Cada concert, per tant, és un tot un món. Continental Bar. 21.30 hores (6 euros).	Dissabte 11 The Excitements. La banda catalana presenta el seu tercer disc, <i>Breaking The Rule</i>, fidels al <i>rhythm and blues</i> i al <i>soul</i>. Banda blanca amb veu i ànima negra. Sala Apolo. 21 hores (15 euros). The Cranberries. El retorn del grup de Dolores O'Riordan marca l'inici del Festival Jardins de Pedralbes després de superar diferències internes al grup. Jardins de Pedralbes. 22 hores (entre 55 i 85 euros). Amaral. <i>Nocturnal</i> no és un	títol que enganya, ja que el duo proposa un pop més nocturn i fosc. És la seva nova proposta, un petit canvi per seguir a dalt. Sant Jordi Club. 21.30 hores (28 euros). Bona Nit Barcelona. El festival sostenible de Barcelona proposa aquest any un cartell encapçalat per la música de Mika, amb Molotov Jukebox com l'altre gran argument. Poble Espanyol. A partir de 18 hores (45 euros). Diumenge 12 Carlos Núñez. El gaiter es posa	ara al servei de <i>Celtic Legends</i>, un espectacle coreogràfic ideat a Irlanda al voltant del seu folklore. Jardins de Pedralbes. 22 hores (entre 16 i 58 euros). Dimecres 15 Rozalén. Cada visita a Barcelona de l'artista d'Albacete es tanca amb un èxit. Aquesta vegada, amb disc nou, <i>¿Quién te ha visto...?</i>, ho tornarà a fer, i en un lloc on molts artistes de pop rock se senten consagrats: al Palau de la Música. 21.00 hores (entre 20 i 38 euros).
--	--	---	--	---

Crítica Música

David Castillo

La vida és un tango

Andrés Calamaro
BCN Guitar Fest
Palau de la Música, 7 de juny

Va entrar Andrés Calamaro a l'escenari del Palau enmig d'una ovació esplendorosa i merescuda. Els promotors la van encertar de ple, perquè s'havia venut fins a l'últim racó del temple barceloní i l'artista se'ns va ficar a tots a la butxaca amb bromes continuades i ganes d'agradar. Acompanyat d'un trio més que solent, el cèlebre cantant dels Rodríguez, però, es va dedicar a destruir, un rere l'altre, tots els tangos que va interpretar. Malgrat citar Gardel, Goyeneche, Piazzolla i, fins i tot, els també irrepetibles Troilo i Cadícamo, Calamaro no va tenir compassió de cap dels tangos que va perpetrar, desafinant sense contemplacions. Tant se val, a tothom li agradava, i fins i tot jo vaig acabar aplaudint quan va cantar, cap al final, temes dels seu repertori, com ara *Flaca* i *Paloma*. Mentrestant, metral·la i anècdotes entranyables: el primer concert dels Rodríguez fa més de 25 anys a Cornellà o quan va recordar que havia tocat a tota mena d'antres a Barcelona, reiterant la visió d'un romanès que al Bagdad aixecava pesos de 25 quilos amb l'escrot. Anava tan convençut i se sentia tan a gust que va petonejar l'escenari com a "símbol" de l'amor que sent per Barcelona, fent bromes tàcites sobre la independència, explicant que els argentins l'havien assolit feia dos segles. També va reivindicar les veròniques dels aquí claudius matadors J.M. Manzaneres i Morante de la Puebla, personalitat semblant a la de l'astre argentí. Supersticions com tots els toreros, va llançar una mena de *montera* i li va donar la volta perquè havia quedat a l'inrevés.

Entre xou i xou, ens vam divertir mentre Calamaro feia amb els tangos allò que el seu idolatrat Bob Dylan ha fet amb Sinatra i companyia. ■

CULTOS PERO NO REVUELTOS

► La secretaria de **Paul McCartney**, Dexy Pointer, nunca olvidará la madrugada del 2 de junio de 2016. Se divirtió mucho en Joy Eslava, bebió también más de lo debido y los agentes de seguridad la sacaron del local, no sin antes recibir patadas, mordiscos y escupitajos. La Policía Nacional, que fue avisada, la llevó a los calabozos. Noche a la sombra y juicio rápido.

► En las antípodas de este comportamiento está el del tenor **Jonas Kaufmann**, que hoy llenará el Palau de la Música de Barcelona. Las entradas han volado. Y estén atentos porque quizá nos dé una grata noticia muy pronto. Con acento y sabor muy español. Quedan avisados.

► Y vayan reservando fecha para este verano. El 19 de agosto en Campo de Criptana se estrenará el espectáculo teatral «Mi última noche con Sara», homenaje a **Sara Montiel**. Está escrito y dirigido por David Planell e interpretado por Eva Manjón. A través de una noche concreta de su vida, narra (y canta) la carrera de la artista.

EL INFILTRADO

► 9 Junio, 2016

CITES del dia

El tenor alemany dóna el recital que va ajornar el 2014 sense que el Palau hagi tingut devolucions

Desitjant sentir Jonas Kaufmann

Música

MARICEL CHAVARRÍA

El públic que l'octubre del 2014 es va quedar amb les ganes d'escoltar Jonas Kaufmann al Palau de la Música, quan el tenor va haver de cancel·lar per malaltia, ha aguantat estoicament fins al dia d'avui per fer ús de la seva entrada. No s'han registrat devolucions a la sala i sí en canvi una llista d'espera de gent ansiosa per ocupar la plaça d'algun *desertor* de la causa. Perquè el que aquest divo desperta va una mica més enllà del fervor operístic. Per alguna cosa se'l considera el tenor dels tenors. És una figura aclamada planetàriament. La calidesa de la veu i la versatilitat interpretativa li atorguen ara com ara el sempre difícil títol de "tenor perfecte".

Aquest *sold out* que ha fet avui és de fet el seu debut al Palau de la Música (en realitat, se l'ha vist a Catalunya gràcies sobretot al Festival de Peralada). Quan la sala barcelonina el va convidar a cantar, Kaufmann va voler presentar-se de nou amb *Winterreise*, el *Viatge d'Hivern* de Schubert que havia interpretat no feia tant al Liceu, on va deixar, per cert, moltes fans desconcertades. On era l'ídol de rutilants àries d'òpera italiana? Com se li ocorria omplir un Liceu amb un programa intimista d'això que anomenen lied?

Però estem davant un tenor que, encara que és una de les principals estrelles del món operístic reclamat a tot el món –tant per a repertori italià com a francès o alemany–, també és molt apreciat en concerts i particularment en programes de lied, un gènere que, segons diu ell mateix, "demana més subtilitat i diferenciació que qualsevol altre gènere vocal".

I, bé, lògicament no va tenir Jonas Kaufmann (Munic, 1969) cap inconvenient a proposar un altre programa al Palau. Els va oferir, per

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Kaufmann, de 46 anys, en una imatge promocional

JONAS KAUFMANN
 PALAU DE LA MÚSICA
 20.30 H

El cantant porta un programa de lied amb acompanyant de luxe: el pianista Helmut Deutsch

Començarà per cançons de Mahler i Britten, i dedicarà la segona part a Richard Strauss

a alegria dels seus programadors i de molts melòmans, ni més ni menys que lieder de Richard Strauss, més les *Cançons d'un camarrada errant* de Mahler i els *Set sonets de Miquel Àngel* de Britten, tres destacats compositors de finals del segle XIX i part del XX.

"Precisament un dels primers discos que va llançar Kaufmann, aleshores amb Harmonia Mundi, eren lieder de R. Strauss, de manera que, en la seva visita d'avui, el tenor remet als seus inicis", comentava ahir un ufà Víctor Garcia de Gomar, director artístic del Palau.

Al recital d'avui, al costat del gran especialista en lieder al piano Helmut Deutsch, el seu partner musical des dels inicis de la seva carrera, dedicarà tota la segona part a aquest compositor alemany: el cicle *Neuen Lieder de Letzte Blätter, op. 10*, amb poemes de Hermann von Glim, seguit d'altres cançons d'èpoques diverses amb què es pot apreciar l'evolució de l'estil de l'autor.

Precisament R. Strauss, de qui es diu que es va guanyar la fama de maltractar els tenors, sempre a favor de les sopranos (Elektra, Salomé, la Mariscala d'*El cavaller de la rosa*...). "Als tenors els exigeix extensió de veu, aguts imponents...", i escriu per a colors molt diferents. En el cas dels lieder, no va escriure especialment per a un tenor concret", afegeix Garcia de Gomar.

De manera que aquí va el repte de Kaufmann: un programa de lluíment en el qual la veu sonarà en tots els seus registres. Hi haurà des de les coses més complexes a les més introspectives, com el cas de Mahler i els sonets de Britten. Un programa versàtil que el públic desitjarà que tanqui amb algun bis operístic. No se sap. De moment ahir no en va revelar res. Va arribar a les cinc de la tarda a la ciutat i sens dubte va trobar temps per *deixar-se* convèncer d'una propera cita a Peralada. El Palau, per la seva part, abans que emeti una sola nota ja li ha demanat de trobar un altre forat a l'agenda.●

► 9 Junio, 2016

CRÍTICA DE POP

Vicis i virtuts

Andrés Calamaro**Lloc i data:** Palau de la Música Catalana (7/VI/2016)**DONAT PUTX**

Amb totes les entrades venudes, Andrés Calamaro va presentar les seves *Romaphonic sessions*, una proposta en la distància curta inclosa en el context del festival Guitar BCN. Va comparèixer amb un trio comandat pel pianista Germán Wiedemer i va traçar

un recorregut en què també va tenir temps de fer ironies polítiques, apuntar gestos toreros (que alguns espectadors van aclamar) i, fins i tot, fer un petó al terra del Palau, com si fos un pontífex.

El públic s'ho va passar molt bé amb Calamaro, vibrant amb les nombroses virtuts del seu treball i aparentment aliè als aspectes menys vistosos. Entre els primers, un repertori intel·ligent en què van destacar temes com *Media Verónica* i *Ok perdón*, a banda del rescat d'*Algunos hombres bu-*

enos, de Los Rodríguez, i les lectures de *Milonga del trovador*, de Piazzolla/Ferrer, i *Nueva zamba para mi tierra*, de Litto Nebia. Situat en algun lloc entre el *crooner*, el tanguer, el rocker i fins al bolearista, va trenar un relat estimul·lant, molt ben travat en front instrumental. En va ser un bon exemple el vol jazzístic d'*Ansia en plaza Francia*. Però també hi va haver obstacles clars, i van quedar patents les justes prestacions vocals en aquest format de proximitat. En el millor dels casos, l'afinació va ser desmanegada, i en el pitjor, va causar un cert desassossec, dos aspectes que va minimitzar amb l'indubtable carisma i la càrrega emocional del recital.●

Ens agrada!

Per Marta Salicrú

01.

OS MUTANTES

Els clàssics del grup més psicodèlic de la Tropicália sonaran per primer cop a Barcelona amb la formació que lidera Sérgio Dias, de trio original. ► Sala Apolo. Divendres 10.

02.

JAVIERA MENA

Voleu que la seva espasa us travessi un altre cop? La xilena torna amb el synth pop d'"Otra era". ► La [2] de l'Apolo. Divendres 10.

03.

KID CONGO AND THE PINK MONKEY BIRDS

Històric del post punk, membre de The Cramps i dels Bad Seeds de Nick Cave, Kid Congo Powers torna amb una colla de micos de color rosa. ► Palau de la Música. Dissabte 7.

04.

**ERMESSENDA POP
FESTIVAL**

Da Souza, Neleonard i Invisible Harvey toquen en aquesta nova edició del festival gratuït de pop local independent de l'Eixample.
► Centre Cívic Urgell. Ds. 11.

05.

ARTENOU

Sap molt greu que el festival no se celebri aquest any, però almenys munten una festa gratuïta. ► Wer-Haus. Dissabte 11.

Ens agrada!

Per **Xavier Cester**

01.

VESPRES D'ARNADÍ

El conjunt de música antiga dirigit des del clavecí per Dani Espasa enceta un nou festival amb Venècia com a fil conductor.

► Sant Felip Neri. Dimecres 15.

02.

WILLIAM CHRISTIE

El més francès dels directors americans torna, aquest cop amb la seva formació, Les Arts Florissants, i un monument, la 'Missa en si menor' de Bach.

► Palau de la Música. Dj. 16.

03.

COR FRANCESC VALLS

La nova proposta de Pere Lluís Biosca i els seus cantaires està centrada en la música dels segles XX i XXI, de Britten a Vivancos passant per Pärt.

► Catedral. Dissabte 11.

04.

JUAN DIEGO FLÓREZ

Concert a la fresca de l'idoltrat tenor peruà, amb un programa que és una nova mostra de la seva progressiva evolució cap a un repertori més feixuc.

► Festival Pedralbes. Dt. 14.

05.

COR ANTON BRUCKNER

La formació vocal fa honor al seu nom en un programa monogràfic dedicat als commovedors motets del compositor austríac.

► Palau de la Música. Dg. 12.

Més concerts de
clàssica a **timeout.cat**

La Xarxa (xarxa de televisions locals)

Magazine matinal “Ben trobats”, 8 de juny de 2016

Entrevista en directe a Josep Vila i Casañas amb motiu del seu comiat com a director titular de l'Orfeó Català. En l'entrevista el director repassa la seva trajectòria al capdavant del cor durant 18 anys. També es parla del concert d'inici de la celebració del 125è aniversari de l'Orfeó Català en què s'estrenà *Veni Creator Spiritus* del mateix Vila i Casañas (8-5-2016).

Enllaç:

<http://www.xiptv.cat/ben-trobats/capitol/josep-vila>

